

VALAKI SZAVAI 2.

Kőbányai halottasház, kiterítve feküdt anyám,
mikor felszálltam egy reggel a távolsági buszra én,
nem tudtam, hogy halott ő már s lelke fel, a magasba száll.
Látogatni indultam és már csak a teste várt reám,
kőbányai halottasház kamrájában a teste várt.
Mobiltelefonom csengett, mikor Zircen a busz megállt,
öcsém hívott, komor hangon közölte, hogy anyánk nem él,
két órát így utaztam még, megbénított, levert a hír,
az ablakon kibámulva, meg sem moccanva ültem ott,
néztem a suhanó tájat bús januári délelőtt.
Az már csak hab a tortán, hogy Budán volt egy karambolunk,
csak koccanás, igaz, senki nem sérült meg, kis ütközés,
de én majdnem megőrültem, hogy csak állunk, feszült idő.
Végül átautózott az öcsém a városon, szegény,
vele lányom s a sógornőm; várt a végső találkozás.
Majd a kórházban egy szörnyen ocsmány eset letört megint,
kiderült, még a boncmester jóváhagyása kell nekünk,
ahhoz, hogy az anyám lássuk halottaskamra asztalán.
Szobájába bementünk és ott a lényegre tért lazán:
közölte, hogy anyám lássuk, ahhoz bizony fizetni kell,
ezt mondta a pimasz patkány, okra nem is hivatkozott,
szemünkbe nézve higgadtan vartyogott a halálkufár,
s én ott ültem elámulva: milyen ember, milyen világ,
milyen haza? Kevés pénzem a visszaútra volt elég,
hát ennyire szegény volnék, nem láthatom saját anyám
szörnyű hullamerevségben halottaskamra asztalán?
Öcsém – vállalkozó – annyit kérdett, mennyi a láthatás,
szó nélkül fizetett aztán, nem háborgott, vitatkozott,
elfogadta valóságunk, jól beilleszkedett, simán,
tudván, hogy csak a pénz számít. Szégyenkezve feszengetem ott,
majd felálltunk, kikullogtunk, pénzt kérni a halottakért,
nem tértem még magamhoz, nem. ...A kamrába beléptem én,

s benn feküdt az anyám holtan, jéghideg porhüvely csupán,
lelke magasba szárnyalt már, legalábbis hitem szerint.
Száját összeszorította, a halált így fogadva ő,
durcás összeszorított száj, megcsókoltam s zokogtam én,
majd kiléptem a kamrából s rám zuhant az anyátlan űr.

